

Sigfrid Lindström

Ramsor

Särtryck ur: Knut Vikrot: Röstén, dess skolning och vård. Lund. CWK Gleerups förlag
1944

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/LindströmSigfrid/titlar/Ramsor/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2780100-faksimil>

Spökvet.
So
(Br.)

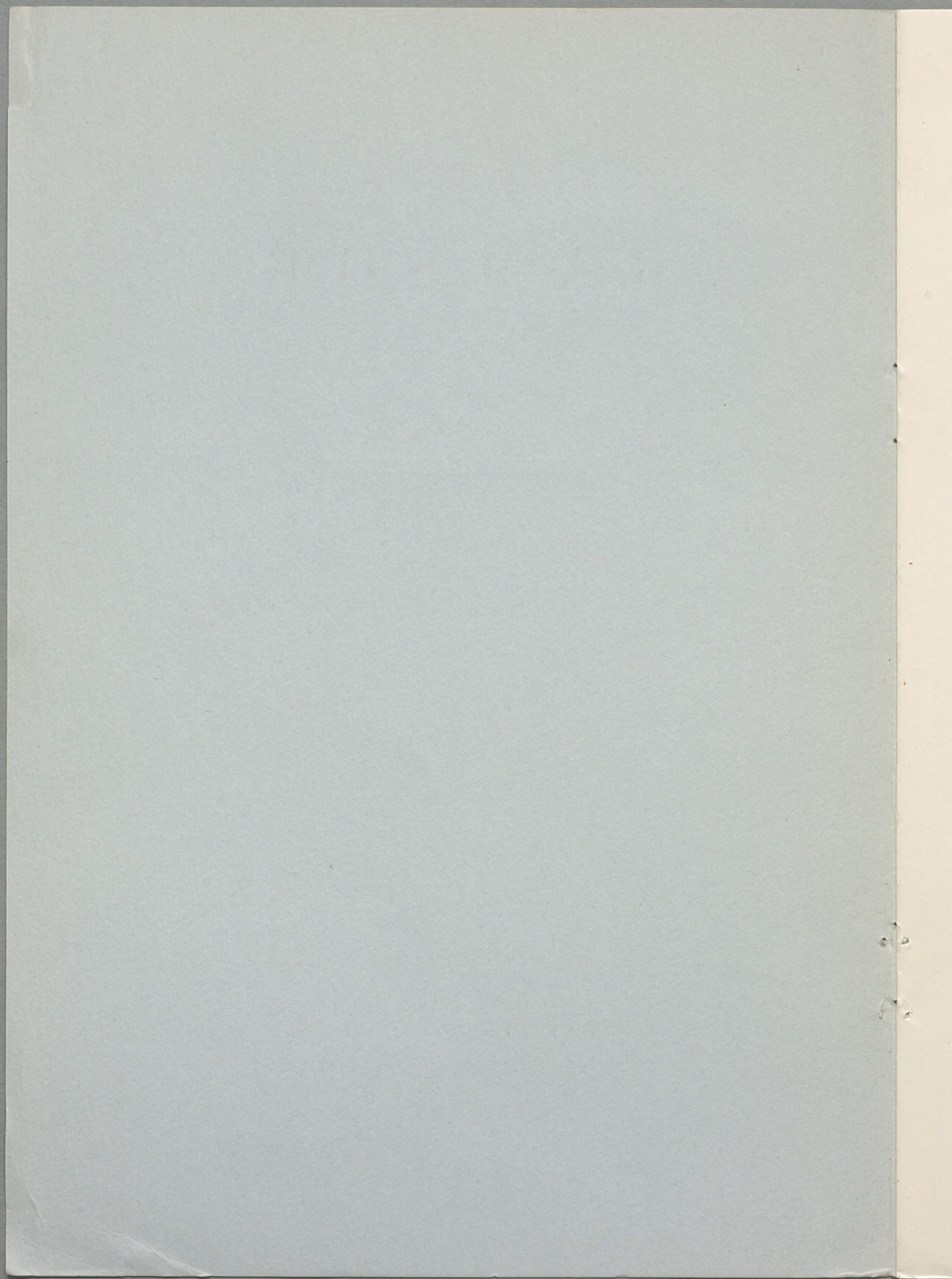
R A M S Ö R

AV

SIGFRID LINDSTRÖM

LUND

C. W. K. GLEERUPS FÖRLAG

R A M S Ö R

AV

SIGFRID LINDSTRÖM

Särtryck ur:

KNUT VIKROT:

RÖSTEN, DESS SKOLNING OCH VÅRD

LUND

C. W. K. GLEERUPS FÖRLAG

MALMÖ 1944
NYA LITOGRAFEN
3198

Alla aktiva astrologer anmanas att altruistiskt assistera vid anabaptisten Alfonso d'Albuquerque's autodafé i Alicante annandagen Anno adertonhundraaderton. Anslående allsång av avsjungas under akten av Andalusiska Annonsacquisitörers amatörkör.

Blott blåtiror och blodiga blåmärken å båda bicipites blev bluffande, bleknosige bantamboxaren Blooming Billies behållning av boxningsgalan i Bloemfontein.

Den där drömmande dalsländingen, den duger då drägligt till dundrande demagog, däremot dåligt till dådkraftig dräng, durkdriven dubbelpianist eller Don-Juanisk delfindomptör.

”Men uhu! hördes ekot i Getberget skria,
och till svar på Nils Uttermans dudeliidia!

kom det dudeli! dudeli! dej!” (Fröding).

Den demoniske dominikanerdiakonen Domenico Delmonico dominerade helt vid demonstrationen av premonstratenserpriorns provkollektion av praktmonstranser i provinsmuséet i Monte Procopio. Penibelt för prelaten, påtagligen!

Får manne vår populära pingstvänspastors bistra fostermoster, den astmatiska Frosta-prostinnan Mistinguette Osterman, ostentativt misshandla Mozarts mjukt trånsjuka Månskensmenuett på sin mediocra Madgeburger-munharmonika?

Målade manne Maestro Michelangelo Mona Lisa madonnelik? M-ja-a, möjligen.

Nitton nyondulerade Nydalanunnor nynnade nytert den nykomponerade Nävervisan till accompagnement av nioradig nyckelharpa, medan den nätta "nyckelpigan" Netta nåtlade näver-skor och nystade nättelduksgarn till drättadukar, och den yppigt sköna Kalypso (något apokryfiskt namn på en nunna!) i kryptiska ordalag yppade apokalyptiska hypoteser om de syner hon nyss haft vid sin ypperliga knyppeldyna.

Inställ i kväll den tillärnade tillställningen i källaren till pedellbostället. Skäll icke ut den snälle källarmästarens pastell- och akvarellutställning på Hotell Bellman. Tillhåll i stället den inställsamme sillknallen Nils Gillis Dillström, som plär ha sitt tillhåll nära Trillevallen, att icke illvilligt vålla villervalla genom att söka tillvälla sig rätt att tillfälligt inställa sin sillfjälliga ekpåk i parasollstället.

Tretton trindlagda trojanska trälinnor i tonåren trätte i tre timmar i det trånga men trevna triclinet om huruvida Patrokles tillhörde det påträngande proletära patrascket eller de patriciska patrioterna. Trött på tramset trevade sig den trogne Trajanus med hjälp av en treudd ut genom atriets och traskade bort till triremernas tilläggsplats för att med sin trillingbroder Triptolemos träna trestegshopp för triangelmatchen mot triballerna.

Den trolska Trina Pripp trillade omkull på trapptröskeln, då hon ville trippa upp till troppchefen Truls Trapp, som stod och proppade papperslappar med proparaguaysk proletärpropaganda i fickan på den flickvackre, illparige pillertrillaren Pelle Trolle af Pillman från Trollhättan. "Tripp, trapp, trull", trallade trollhättebon.

Jo, Johan, Iokaste var visserligen ej jovialisk, men joniska var hon förvisso.

Jag vet ej ett iota om Jotunheimen.

Den rappa knapp sömmerskan var en brackig flappertyp; hon ville knappast lappa sin stackars snacksamma kvacksalvarpappas fläckiga knäckebrödsfrack, laga hans gläpande skokappa eller inlacka hans julklappspacke.

Blott motvilligt villfor den halvt vettvillige veterinärsvolontären Willy Wallander från Valsgårde i Vilshärad den voluminöse villaförvaltaren Alvar Halvarssons från Kalvsvik vådjan att valla hans förvildade volhyniska vallacker på Alvarets flacka strandvallar vid det svalt svallande Kalmar-sund. Hellre lät han — fastän själv rationalistisk kalvinist — med halvpapistisk salvelse tonerna av "Salve, regina" skalla under de kalla, allvarliga kalkstensvalven i Alvastras av jordskalv skakade, fallfärdiga men estetiskt fullvärdiga vallfärdskapell.

Försjunk en stund i stumt beundrande begrundande av de hundra bandhundar av denna i grunden sunda hundras, vilka hindrade banditerna från att plundra de rotunda-runda jurten på den flundreflata tundran vid den grunda Tunguska.

Om "den vill-vall-välvand" våg kvad väl ej den å vådliga villovägar vandrande vildhjärnan Wivallius men väl den vemodige vaganten och versvirtuosen Lucidor.

Visst vallar och går väl vår Ville i vall.

(Och bland tallar skallet svallar
av hans välska vallartrallar.)

"Veni, vidi, vici et vae victis!" väste den vanligen så ver-serade Cæsar till Vercingetorix, och *vice versa*.

Observera, att den klipske loppeskusdirektören direkt

propsade på att den proppmätte propsexportören prompt skulle ta en snaps till sin lappskojs och renkallops. Eljest bleve det, profeterade han, vips ren kollaps.

Den djärve jycken Jockie jagade jaguarer i den djupa javanesiska djungelns ljuvligt ljumma juninatt. Javajän-torna jodlade av jubel. Giv dem gärna jaguarskinnen till julklapp, Jockie.

Ångrar icke den bråkige Åke sitt påstående, att den svärfångade postrånaren Åströms åtrå efter påtårar är ett tråkigt påbrå från hans trånsjuka moster? Åströms goss-dröm var att få gå målvakt i något smålag i Åmål, men redan i målbrottsåldern ålades han svara i ett brottmål angående åverkan å åkare Åkerbloms i Ockelbo kollektion av åtta-håliga ocarinor.

Den mångårige, långhårige ångkorvsmånglaren Otto Tångström (född år 88 i Oklahoma), som länge idkat fiske av långor och tångräkor med en ofta krånglande ångrål, fångade en gång vid en ångsåg i den småländska Stångån en bångstyrig ål i en dyhåla vid pålbryggan i Målaskog.

Den sällsynt cyniske sällan Celestin Celandier spelade, säll och solig, cellosoli i sin sybaritiska solocell i Celle.

Erling, äta Erlands ärlor verkligen arla och särla härliga pärl-ärter från Erlangen?

Säg ärligt: är ej der Erlikönig en ärkesärling?

Och så sågs där också, mitt i påskbrådskan, den floskulöse pjåskpedagogen Oskarsson från Påskallavik som åskådare av åskvädret.

Den långhårige lazzaronen Lorenzo di Landi låg lättje-full i Loggia dei Lanzi vid Lung' Arno, läskande sig med långa klunkar Malaga och läspande och lallande larvig

lyrik. "Dulce ridentem Lalagen et dulce loquentem". (Horatius.) "Lahitt-lalä". (Fakiren.)

Den illustre vildbatteringen Ingjald Illråde dillade villrådigt om de illdåd han skulle inlåta sig på. "Ille illa faciet", tillade han. "Skulle du, min lille bror Ille gilla, om jag ville tillråda dig att först förtära en sillåda och lite vilsegånget villebråd, innan du börjar de bråda dåd, som kunna ådraga dig åtal för vållande av vådadråp?" frågade stilla hans illegitime treäggstrilling Ingvar Spillkråka från Silvåkra, under det han pillade sin lilltå med en hillebard. Ilksen likt en vildsint iller illvrålade Ingjald onådigt vid denna inrådan, eggad av hastigt iråkad åtrå att få rådbråka "den illalåtande Spillkråkan".

Xenofon exequerade förhäxande xenier med xylofon-accompagnement av Xanthos för exarken Artaxerxes.

Den plikttrogna distriktsdiakonissan Clarissa Nisser från Knisslinge, dotter till en whisky-destillatör och fiskgrossör, pockade på att få träckla ihop en toque, en ockrafärgad pelisse och en plisserad morgonrock åt doktor Blocks i Rock-elsta dotters tjocklockiga rococo-docka Pocahontas.

Belåtet skrockande som en Plymouth-Rock-höna framlockade klockare Stockman i den smockfulla sockenkyrkan de klockrena tonerna av toccatan ur Boccherinis opera "Roccambole, eller Ochranan och den skrockfulle ockraren vid Loch Lomond".

Vid en pick-nick-vickning i hockey-, cricket-, krocketklubben "Pickwick" (se Dickens!) i Twickenham, råkade klubbens bästa wicket-keeper, hickory-snickaren Nick Proctor (skicklig prickskytt och viktkastare, men smickertungad tallriksslickare) olyckligtvis vricka nyckelbenet samt ådra-

ga sig åderbräck, hicka och hackhosta vid utförandet av några trolleritricks med kvicksilverfyllda dricksglas på en tillbucklad nickelbricka.

Paxa strax för en extra ask Pix, riksdagsman Blix!

Vilken flax, att taxichauffören Max Sachs från Savolax så här dags hux flux fick en braxen och en lax.

Didon dina, dit-on,
du dos d'un dodu dindon.

(Anonym annalist).

Quid facies, facies Veneris si veneris ante?
Ne pereas per eas, ne sedeas, sed eas*.

(Misogyn munklatinist).

"Dä satt å sang i e äppelapel,
där apeläppla hang grannt i ra,
filinkeli lät e lät i tōppen,
tilideli, trilla drilla gla."

(Fröding).

* Ordlek. Betyder ungefär: Vad skall du göra, om du kommer inför Venus' ansikte. Förgås då ej därvid och bli ej sittande, utan gå.

